

VELJA GOVORJENA BESEDA!

Nagovor predsednice Vlade RS mag. Alenke Bratušek na zaključni prireditvi 28. Spominskega pohoda veteranskih organizacij in Zveze slovenskih častnikov na Triglav

**Kraj: Rudno polje na Pokljuki
13. julij 2013**

Spoštovani partizani in veterani,
pohodniki in gostje, moje drage Gorenjke in Gorenjci,
državljanke in državljani Slovenije,

zelo sem počaščena, da sem danes lahko z vami.

Ko ste se vi včeraj zjutraj iz Radovljice odpravljali na Triglav, sem bila tudi sama že na poti – na Brnik! Ko ste bili vi že krepko v gori, sem s svojo vladno ekipo razpravljala z nemško kanclerko. In ko se je pod Triglavom že zmračilo, smo vam pomahali iz zraka, ko smo se vračali domov na sončno stran Alp.

Veliko evropsko simboličnega je v tem, da lahko govor ob obletnici pohoda partizanov na najvišji slovenski vrh pričnem z omembo srečanja z nemško kanclerko.

- Smo sestavni del Evropske unije, ki je nastala zato, da nikoli več ne pride do vojne morije – a ki ne bo nikoli ne pozabila ne zatajila uporniškega duha.
- Vstopili smo v Evropsko unijo, da tja ponesemo nas jezik in naše vrhunske proizvode – ne pa zato, da bi nas zapuščali naši lastni najpametnejši ljudje.
- Živimo v Evropi, v kateri hočemo o vsem, tudi o najtežjih odločitvah naše skupne prihodnosti, odločati skupaj z drugimi – ne pa, da nas kriza odriva na periferijo.

O vsem tem govorim z evropskimi kolegicami in kolegi, a danes sem z vami tu zaradi nečesa drugega: ker hočem tu, sredi poključskih gozdov, skozi srečanje in pogovor z vami deliti radost tega, da opraviš kakšno pot tudi v dnevu ali dveh. Hočem ostati z vami in slišati,

- kako je, če zjutraj kreneš – in si pred mrakom že na cilju.
- kako je, če se ti dan kaze kot nov izziv, ne pa nevarnost.

V minulih stotih dneh smo namreč izkusili veliko preveč dni, za katere se je zdelo, da se kar ne bodo končali ali celo, da bo vsega kar konec – a smo na koncu vendarle vedno našli pot.

Vem, ljudje niso zadovoljni z vsem, kar počnemo. Nekaterih potez si tudi sami nismo želeli. A ključno je, ali vse to, kar počnemo, vodi k pravemu cilju. Ta pa je zame in mojo ekipo en sam: ali zmoremo z našim delom ustvariti boljše pogoje za delo, šolanje, zdravje, aktivno sodelovanje v družbenem življenju vseh vas, državljanov in državljanek?

Če tega ne zmoremo, se moramo ne le prerazporediti, ampak tudi umakniti. Mnogi v tej naši ljubi Sloveniji tega niso znali storiti pravočasno, ampak so se ujeli v privilegije oblasti. Velika prednost moje ekipe je, da nam naša začasnost daje vsak dan znova misliti, da nismo večni – in da lahko upravičimo prejeto zaupanje le z neizprosno dobrim vsakdanjim delom.

Zato, spoštovani veterani, ne bom zlorabljala nobenih prispevkov o gorskih vršcih in pogledih v dolino, nobenih vznesenih besed o daljnih obzorjih in s soncem obsijanih vrhovih ne boste slišali. Rada bi le izrazila iskreno občudovanje tega, kar ste storili, ko se je bilo treba upreti nevarnosti razkosanja nase domovine in iztrebljenja našega naroda.

Vrednosti vašega upora se ne da izmeriti z današnjimi kategorijami, saj so žal mnoge vrednote postale le se besede. Vaš upor razumem kot stavo na življenje in smrt. Kolikor hujše so okoliščine, ki do take stave sploh privedejo, toliko vrednejše so vase tedanje odločitve.

Danes smo soočeni z drugimi okoliščinami, odločitve so drugačne – a eno ostaja neizpodbitno: nihče ničesar ne more storiti namesto nas. Šele, ko sam veš, kaj in kako storiti, lahko računaš na to, da se ti pridružijo drugi: najprej podobno misleči, nato pa vse širši krog ljudi, ki spoštujejo pokončne odločitve in pokončne ljudi. V Sloveniji danes potrebujemo prav to dvoje: etično pokončnost in odločnost dejanj!

V goro ni dobro iti sam. Varneje in lepše je plezati skupaj, pa tudi pogled z vrha je lepši, če ga lahko deliš se s kom. Zato je danes tako pomembno, da nikoli ne popustimo v tem skrbnem tkanju čim širših zavezništov: doma, s socialnimi partnerji; v bližnji soseščini; v regiji, ki zeli postati enakopravni del Evropske unije; z evropskimi partnerji, s katerimi lažje vstopamo v svet.

Prioritete moje vlade poznate: zaposlovanje mladih, gospodarski razvoj, ohranitev visokih socialnih standardov. Kdor teh treh reči v Evropi danes ne zna misliti skupaj, ampak išče rešitve z rezi vmes med njimi, temu se slabo piše. Zato morajo mladi uvideti gospodarske priložnosti doma in ne v tujini – a zato moramo tudi mi prepoznati njihove zahteve, ne pa jih izkoriščati za odplačevanje starih dolgov. V dobro razvitih javnih službah moramo videti priložnosti za gospodarski razvoj, ne pa njegovo ogrožanje.

Vsakič, ko besede soočimo s številkami, se zdi, da izgubljajo prve, zmagujejo pa druge. Tudi sama sem bila dolgo ženska proračunskih števil, a morda prav zato vedno bolj cenim prave, nepreračunljive in resno mišljene besede. Od vseh, ki sem jih zadnje čase slišala v pogovorih s kolegi in kolegicami, predvsem pa ljudmi po Sloveniji, mi najbolj odzvanja v ušesih ena sama: soglasje.

Vsak dan bolj vidim in vem, kako težko ga je dosežati. A ko ga enkrat dosežeš, ljudje res začutimo, da skupaj zmoremo več – predvsem pa tisto, česar sami nikoli ne bi mogli.

Soglasje ni enoglasje, ni tišina, tudi ni odmev lastnega glasu iz daljave – je usklajeno, bogato mnogoglasje, ki navda z voljo in upanjem, da se da.

Naj vas zato ob vaši vrnitvi z najvišjega slovenskih vrhov pričakam in pozdravim s prošnjo in povabilom: pomagajte nam graditi to soglasje, aktivno, glasno, državljansko soglasje. Pomagajte nam graditi Slovenijo prihodnosti!

Hvala in na svidenje.